

Uck! war då slitt öde de menlösa ämnadt!
O! hade du burit och födt dem som jag,
Så sorglöst du glömdt dem icke hvar dag.

Och hastigt gol Hanen, och Signil förswann,
Som morgonens töcken för solen försvinner
Från Stofmodrens ögon en tårerflod rann,
I hjertat nu ångren så lefwande brinner.
Och alt sen den stunden, i landet knapt bot,
Så ålskanswärd maka, så kärleksfull mor.

GS 561

Twenne helt Nya

S i f o r ,

Den Första:

Om Enflingen,

Från min mößbelupna bydda ic.

Den Andra:

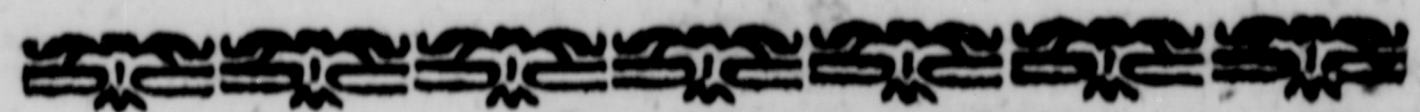
Om Stofmodren,

Den Stolta Fru Signild, ic.

Wägge sjungas under sina
bekanta Melodier.

G U N D U 1804,

Tryckt hos Pehr O. Nyman.
Kostar En Schilling.

Enflingen.

Från min mößbelupna hydda,
Mätte mina tårar få
Kalla Himlen at beskydda
Dessa Moderlösa små.

Chor.

Mätte mina tårar få
Kalla Himmel dig at skydda
Mina Moderlösa små.

När de mig se tårar falla,
Pappa, Pappa, ropa de,
Ordt ej mer, vi äro snälla,
Snälla och bestedlige.

Chor.

Allihop bestedlige,
Ordt ej mer, vi äro snälla,
Pappa, Pappa, ropa de.

Kring mit skrifbord i min soja,
När jag dem skal leka se,
Tyst, tyst, låt oss icke stöja,
Mamma säfwer säga de.

Chor.

Chor.

Mamma säfwer säga de,
Tyst, Tyst låt oss icke stöja,
När jag dem skal leka se.

Smilken plåga för mit hjerta,
Då de yttra dessa ord,
Stum af qual och tårar af smärta,
Tillrar tåren på mit bord.

Chor.

Tåren tillrar på mit bord,
Stum af qual och tårar af smärta,
Då de yttra dessa ord.

Dotter får trösten till mit möte,
Att när Gud jag skådar Dig,
Skal jag i min Makas stöte
Äfwen skåda barn och mig.

Chor.

Äfwen skåda barn och mig,
Skal jag i min Makas stöte,
Gud när jag får skåda Dig.

Den Andra:

Stjuf: Modren.

Den fromma Fru Signil på sotsången låg,
Dess afsked Herr Ebbjörn så smärtesamt sårar;
Låt sade hon, sorgen ej nedslå din håg,
Mig plåga, långt mer än min dödd, dina tårar:
Jag önskar at Gud snart en maka dig ger,
Att du må bli glad och ej sakna mig mer!

Nej, Signild! om nånsin jag glömer vårt band
Så glöme mig Gud! o! din iswer dock håmma!
Så ropte hon, räckte sin wispade hand,
Och fortfor med kärlig och döende stämma:
O! gärna, min man, må du glömma det så,
När hon har dig får och vill älska de små!

Fem gråtande dötrar dess sång stodo när,
Tungt föllo de tårar på moderligt hjerta.
För sonen det likväl måst blöddande år,
Så spåd! o så spåd! till så gruswelig smärta!
Och då sina systrar han gråtande ser,
Så menlöst han smeker — de gråta dess mer.

Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd;
Herr Ebbjörn snart ägtade Gullborg den rika,
För glättighet, qwickhet och skönhet berömd,

I spel och i dans hon för ingen gaf wika;
Ty lefde hon ständigt i nöjen och sus,
Och sörjde så litet för barn och sit hus.

De hundar de tjuta så rundt om det stott,
Och waxljusen brinna så bleka i lågen;
De tjuta igen, ljusen slocka så brått,
Herr Ebbjörn med Gullborg blef illa i hågen,
Wid midnattens stund flyga dörrarne opp,
Det susar som vinden i Ekarnes topp.

Wid halfslocknad eldstad satt Eina och qwad,
At söfwa i stötet sin gråtande broder;
Hon lullade honom och snyftande bad
De snart måtte följa sin hwilande moder!
Och hastigt, och hastigt, nu isnar dess blod,
En wålnad i lifdragten för henne stod.

Elina, min Dotter hwi sitter du här?
Hur må mina små? Hur må systonen dina?
O! nämna mig ej Dotter! Ehvem du ock är
O låt mig i frid! ropte ångstfullt Elina:
Som blomstren min moder war wit och war röd
Men wißnad och bleknad är du som en död.

I grafwen der bleknar den kind som war röd,
Från grafwen jag komer, din gråt jag der hörde
Mit isnade hjerta blef warmt af din nöd,

Min

Min Flagan den ewige Domaren rörde;
Jag reste de multnade lemmar med hast,
Och mårarne remnade, Marmorn brast.

Glad kände den spåda den talandes röst,
Med utsträckta armar han stuggan wil närma
Ack! suckade Signild, ack! tomt är mit bröst,
Min arm utan styrka, min famn utan värma
Elina! han känner sin moder ännu:
Min dotter! min dotter! hwi twiflar då du?

O Moder! från grafwen du kom til oss små,
O tag oss då med dig! med ömkan oss städa!
Wi frysa och swälta, wi ligga på strå,
Och hårdfinta tjenstpigor öfwer oss råda.
O! se til din spåda hur stelnad han är,
Ty satt jag med honom wid eldstaden här.

Ömt stöt hon nu barnen i moderlig famn,
Det samtag dem war som när wärwindarflåsta
Til Gullborg nu stred hennes wredgade hamn:
O Gullborg! se barnen i armod försmåta!
Den gör at jag nu ur mitt hwilorum går;
O Gullborg! din råkenstap en gång blir swår!

De dunbåddar hwila nu tjenstpigor på,
Som åt mina spåda jag efter mig lämnat;
De frysa, de hungra, de ligga på strå,

Ack!